

T-74. - A TITOKZATOS SZENTLÉLEK ÉS AJÁNDÉKAI

A Háromszemélyű Egy Isten Hármasságából a Szentlélek Az, Akit legkevésbé tudunk elképzelni. Az Atyát megjelenítették a próféták, például Dániel, aki „Ősöregnek” nevezte Őt (Dán.7,9). Jézus – mint Fió – az Evangéliumban több helyen is szól a Mennyei Atyáról. Végül pedig az apostolok is beszélnek Róla, Szent János Evangélista például „Trónon ülőnek” nevezi az Atyát: (Jel.5,7) A Háromszemélyű Egy Isten Szentlelkéről, Isten Szent Szelleméről azonban – emberként – nincs ilyen tiszta képünk.

Nyelvezetünk azonban ad némi „hasonlíthatósági formát”: Isten Szentlelke láthatatlan, nincs megjelenítési, csak ábrázolási (Galamb) formája. A láthatatlan „lélek” a „lélegzett”, a levegő ki- és belélegzésével van egy kis nyelvtani hasonulás által párhuzamba állítva. Amikor valakit valamilyen sokkhatás ér, és egy pillanatra „elakad benne a levegő”, akkor a környezet aggódva figyel: „Él-e, lélegzik-e, vagy nagyobb a baj?”

Ahogy a levegő nélkül nem élhetünk, úgy a Szentlélek nélkül sem élhetünk: Ő a „Vigasztaló”, a „Megelevenítő”, a „Tanító”. - Aki megpróbál „Nélküle” élni, annak „nincs éltető eleme”, elveszti Istennel a kapcsolatot, azt mondjuk kifejező nyelvünkön: „nincs benne Lélek!”. Az ilyen embernek nemcsak emberlelke, hanem egész teste és élete betegszik meg, és könnyen vesznek uralmat felette az Istennel szemben álló erők.

A Szentlélek éppoly láthatatlan, mint a levegő, de „működése által”: „tetten érhető”.

Jézus először megígérte az apostoloknak, hogy elküldi a „Vigasztalót”: „Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” (Jn.14,26) Később pedig így szólt: „Még sok mondanivalóm volna, nem vagytok azonban elég erősek hozzá. De amikor eljön Ő, az Igazság Lelege, elvezet titeket a teljes Igazságra.” (Jn.16,12-13.) Amikor pedig távozni készült körükből a Mennybe, „...rájuk lehel, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket!” (Jn.20,22)

Jézus tehát először felkészítette az apostolokat, majd a „rájuk leheléssel” mintegy „átadta” nekik a Szentlelket. Akkor mit jelent a Szentlélek eljövetele Pünkösdkor, ha már Jézus átadta apostolainak Őt?

Az Úr Jézus 3 évig nevelte tanítványait, éjjel-nappal velük volt, tanította, formálta a lelküket. A harmadik év végén azonban a keresztdozással olyan mély trauma érte a tanítványok emberlelkét, amely bizonytalanná, bátortalanná tette őket. (Ugyanígy bennünket is megingat egy-egy tragikus esemény!) Jézus jól látta a bensőjükben zajló hit-hitellenség csatákat. A Mester feltámadás utáni időszaka, a 40 napig tartó személyes jelenléte, vagy váratlan megjelenései közöttük gyógyító, erősítő hatással volt rájuk. - Ugyanakkor ők is gyenge emberek voltak. Hitük még nem volt elég erős ahhoz, hogy bátran az Evangélium hirdetésébe fogjanak, holott ezzel lettek megbízva. Folyamatosan a szemük előtt lebegett Mesterük kíméletlenül durva halála, amely ijesztően hatott saját jövőjük tekintetében. És Jézus, Aki mindenkinek a lelke mélyére lát, pontosan tudta ezt.

Ezért az Úr olyan megoldást javasolt, amit manapság nekünk is tanácsol: „... Én elküldöm nektek, Akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.” (Lk.24,49)

A Mester tehát „rájuk lehelte” a Szentlelket, de a tanítványok emberi félelmei, lassan erősödő hitük, és a legszükségesebb ismeretek lelki megerősítésére még szükség volt. Ezért Jézus a Szűzanya köré gyűjtötte a legközvetlenebb tanítványait, és azt mondta: várjatok!

A Szentírásban ez áll az első emberpár megteremtésénél: „... az Úristen megalkotta az embert a föld porából, és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlényé.” (Ter.2,7) (=Lélekkel élő lényé!)

És ez ma is így történik. Két ember szerelme és az Úr „LEGYEN!” szava elindít a világba egy életet. Isten megadta az embernek az „emberléptékű teremtőképességet”, az élet folytonosságának biológiai biztosítását, amely a genetikai láncolaton keresztül szintén Isteni elgondolás és adomány alapján működik. De a lelket ma is Ő, Isten adja a formálódó testnek! És nem csak a lelket adja, hanem a lélek már kezdettől fogva hordozza magában azokat a tulajdonságokat, amellyel boldog ember lehet, amellyel beteljesítheti sorsát, és elvégezheti az Istentől rábizott, lelki-szellemi fejlődését biztosító örömteli feladatot! Ennek kifejlesztési feladata – nagy felelősséggel(!) – a szülőkre van bízva! --- Ilyenkor Isten azt mondja a szülőknek: „Örüljétek, legyetek boldogok, mert kincset bízok rátok! Olyan tulajdonságokat rejtettem beléje, amely nektek is, Nekem is és gyermekeiteknek is örömet okoz! Ezért neveljétek fel szeretetben és hitben, hogy ha felnő, EGYÜTT DOLGOZHASSAK VELE!”

Isten az Ő leheletével és „Legyen” Teremtői Szavával megadja a LEHETŐSÉGET az embernek a Vele való örömteli EGYÜTTMŰKÖDÉSRE! --- De az Úr soha nem úgy adta az emberléptékű teremtőképességet és a velejáró „talentumokat”/képeségeket, hogy az ember azokat Nélküle használja fel a saját elgondolása szerint!

Jézus az apostoloknak azt mondta: „... maradjatok..., amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.” – Jézus felment a Mennybe, és figyelte, hogy apostolai hogyan készülnek a megígért Ajándék befogadására. Hogyan várokoznak? Hittel? Imával? Örömmel? Milyen igyekezettel?

Nem véletlen a mi számunkra sem az, hogy kilencedek imádkozásával várjuk a Szentlélek eljövetelét!

Isten ad, folyamatosan segít, de **fel kell rá készülnünk, és nekünk kell elvenni Kezéből az Ajándékot**, hogy kamatoztatni tudjuk Azt!

„Mikor elérkezett pünkösöd napja, mindannyian együtt voltak, ugyanazon a helyen. Hirtelen zaj támadt az égből, olyan, mint a heves szélvész zúgása. Betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd pedig szétoszló nyelvek jelentek meg nekik, olyanok, mint a tűz, és leereszkedtek mindegyikükre. Ekkor mindnyájan beteltek Szentlélekkel...” (ApCsel. 2.1-4) - És a Szentlélek megelevenítette, vagyis „cselekvőképessé tette” mindazokat a tulajdonságokat az apostolokban, amelyek személy szerint Isten Szeretete által – a nekik szóló apostoli feladat elvégzésére – beléjük rejtett képességként addig csendben nyugodott.

Ezek a csodálatos „kincsek” az emberben olyan adottságok, melyek az ima, az Istenre figyelés hatására mint egy virág kelyhe megnyílnak, és a SZENTLÉLEK szinte BELÉJÜK ÖMLIK (az ember „betöltekezik” Vele), és ekkor megvalósul a csoda: **Isten Szent Szelleme hozza működésbe talentumainkat, és ha engedjük, Ő kezd dolgozni az emberen keresztül!** – **EZ PÜNKÖSD LELKE!** Úgy is mondhatjuk, hogy Isten „Hatóereje” hozza működésbe az érett lélekkel bíró emberben a már fogantatáskor elrejtett lelki kincseket, képességeket. Isten jósága felemeli teremtményét, hogy **EGYÜTT dolgozhasson gyermekével!** „Igénybe veszi” kezét az alkotásra, fülét, hangját a szép költői, vagy tanító szavakra, vagy énekekre, stb.... Mély titok ez, Isten Kegyelme, amely a Pünkösdi Lánggal meggyújtja az örömteli cselekvés tüzét!

Góg, vagy legalábbis büszkeség lenne azt gondolni, hogy az ember önmagától is tehet valamit!

Pünkösöd Lelke nem erről, nem az ember teremtőképességéről szól!

A Szentlélek nem egy „isteni kiszolgálóegység” az ember teremtőképessége számára. Isten Kegyelme szétárad Pünkösödkor, de **fogadóra is kell találnia!** Ahol a hely az emberi akarattal, az emberi teremtői képesség felmagasztalásával, netán dicsekvéssel, vagy az „én akarom / én így teszem / én jobban tudom” gondolatával van tele, ott Isten Szent Szellemének egyszerűen nem jut hely!

Isten Szent Szellemének kiáradása LEHETŐSÉG az Úrral való együttműködésre, és az ember életcéljának kibontakoztatására: **Hogy lelke fejlődjön, hogy örömmel éljen, és megmutathassa, hogy milyen mértékben képes eszközzé válni az Úr Kezében, hogy Isten szebbé tehesse általa, rajta keresztül a világot, és hogy az Úr szeretett gyermeke így elvégezve feladatát üdvösségre juthasson!** – *Mert itt a földön az ember igazán csak így boldog: Isten tenyerén! És nem önnön hatalma által!*

Az Úr Szent Szellemének Ajándékai, a „szétoszló lángnyelvek” csak az alázat, és a tiszta szeretet hatására nyílnak meg, és csak a várakozó lélekben tudnak helyet foglalni! – És amit egyik év Pünkösdjén Istentől Ajándékként megkapunk, azt a következő év Pünkösdjéig, a „jó szolga” példájára befogadni, kamatoztatni illik!

A tiszta szívbe tud betérni a Szentlélek, ha hívjuk, ha kérjük, és ha tisztelettel várjuk:

- A **Bölcsesség Lelke**, hogy az ember mérni tudjon, és ne ítélni, hogy csendben maradjon, ha hallgatnia kell, ... hogy élni tudjon a *Megkülönböztetés képességével*, mint Szentlélek Ajándékkal...
- az **Értelem Lelke**, Aki világosságot hoz lélekbe-elmébe, hogy kevésbé legyen megvezethető...
- a **Jótanács Lelke**, hogy alkalmassá tegyen Isten parancsainak megtartására, örömteli vezetésére...
- az **Erősség Lelke**, hogy erőssé, kitartóvá, hűségessé, stb. tegyen az Isten felé haladó úton...
- a **Tudomány Lelke**, hogy mindig az Igaz Tanításokat keressük, s általa haladjunk...
- a **Jámborság Lelke**, hogy szeliddé és figyelmessé váljunk Isten Akaratára...
- az **Úr Félelmének Lelke**, mely valójában az egyre nagyobb fokú *Szeretet* igenlése, és a szeretetből végzett cselekedetek, Irgalmasság-tettek, valamint a *Hála* kifejeződése...

A Szentírás így szól: „Ezeknek a dolgoknak tanúi vagyunk mi és a Szentlélek, Akit Isten megadott mindazoknak, akik engedelmeskednek neki.” (ApCsel.5,32)

Isten Lelke a „tanítható lélekben” tud „lakást venni”, és ott kezd el működni, ahol az ember ki tudja mondani, hogy: „**Itt vagyok Uram, hallja a Te szolgád!**”

Vagy azt, hogy „**Íme, az Úrnak szolgáló leánya, legyen nekem a Te Akaratod szerint!**”

Vajon, ki tudjuk-e szívből mondani:

„Uram, legyenek csak semmi, hogy bennem a Minden Te tudjál lenni!?”